

Affstøffelse af hele det fortløbende Industri-Lotterivæsen. Der er ikke Marsag skabt til for Staten at tillade dette Lotterivæsen. Thi de Ulemper, som det ærede Medlem for Standerborg Amts 1ste Valgkreds (Wajer) fremhævede med Hensyn til Lotterierne, de findes ved de gamle Industrielotterier og det nuværende Industrielotteri i fuldeste Maal, forsaavidt de kunne findes ved Lotterier, som ikke ere meget store; den Begrænsning maa jeg gjøre, at det er ikke store Lotterier, men forøvrigt findes de Ulemper, som det ærede Medlem fremhævede, i fuldeste Maal derved. De ere bilerede paa at lokke Spillerne. Der er ansat en Skot af Smaakollektører, som drive det at fiske Spillere som Bierhverv, og man faaer saa godt som Ingenting for sine Penge. Statens Lotteri tager, som bekendt, planmæssig 16 pCt.; hertil kommer, at denne Rabat forøges noget ved det omtalte Forhold med Kjøbelodder og Frilodder i de senere Klasser; fremdeles forøges det ved Stempelafgiften. Naar man regner dette sammen, kan det vistnok gennemsnitlig anslaaes til 22 pCt., som Staten tager af sit Lotteri. Derimod tager Industrielotteriet 35 pCt. foruden Stempelafgiften, det vil sige omtrent 39 pCt. for hele Lodder og omtrent 42 pCt. for de halve Lodder. Saa meget tager Lotteriet selv og fordeler det ikke paa de velbødige Diemed — thi de faae det Mindste af det — men paa sine Kollektører og andre Bestillingsmænd, og kun ca. 60 pCt. omtrent tilfaldt Spillerne. Ved Statens Lotteri faae de 78 pCt., ved det andet 60 pCt., hvilket er en meget betydelig Forskjel. Jeg tror derfor, der er Marsag til for Enhver, som staar i Forhold til Offentligheden, at gjøre sine Medborgere opmærksom paa, hvor ufordelagtigt og urimeligt det er at spille i Industrielotteriet paa Grund af den uhyre Rabat, som dette Lotteri tager; men dette Lotteri har den ærede Justitsminister, tværtimod hvad han har været enig med os om, nu givet en ny og forlænget Existent. Fremdeles gif det nævnte Lovforslag ud paa, at den Regjeringen ved Loven af 1869 hjemlede Ret „til at tillade Lotterier, som ere forbundne med andre Foretagender og kun fremtræde som Middelet til disses Befordring“ ophæves. Dette er heller ikke ophævet, tværtimod ser man, det fremtræder som en Bevilling til en uendelig Række andre Foretagender og som Middelet til disses Befordring, skjøndt det, som allerede nævnt, kun er en meget ringe Del af dets Overstud, der i Virkeligheden tilflyder de nævnte Foretagender. Endelig foreslog vi, at Retten til at faae Bevilling til Tombolaer indskrænkedes til fortløbende Tom-

bolaer i almennyttige eller velgjørende Diemed, idet der, som bekendt, har været oprettet blivende Tombolaer for hele Sommeren, hvilket vistnok maa antages at være fridende saavel mod Hensigten af Loven af 1869 som mod Loven om Hazardspil af 1753. — Der er et andet Forhold, hvorimod Bestemmelserne i Loven af 6te Marts 1869 i Tidens Løb havde vist sig utilstrækkelige. Det er lige over for de saakaldte Præmieobligationer. Det ærede Medlem for Randers Amts 1ste Valgkreds (Schjøth) har allerede fremhævet, at i de Lande, hvor Lotterierne ere ophævede, er man gaaet over til noget meget værre, meget farligere, meget mere umoralist end Lotterierne, nemlig til Præmieobligationer. At forhindre disse og navnlig de skadelige Ytringer af dette System, er ikke lykkedes ved Loven af 6te Marts 1869; dennes Bestemmelser derimod ere ikke fyldestgjørende. I den nævnte Lov forbydes kun Handel med Andelslodder, men det har været let at finde, og der er ogsaa fundet Maader, hvor paa man kan omgaa det, saaledes at der under lokkende Etiketter udbydes Præmieobligationer i de usolideste Foretagender, endogsaa saadanne Præmieobligationer, der i Virkeligheden ere Loddeblær. Jeg skal her ganske færlig henvisse til et, som er blevet udbudt i det sidste Mars Tid, nemlig det saakaldte „Hvide Kors“ fra Nederlandene. Det er et Lotteri, som kun stiller sig fra andre Klasselotterier deri, at der ikke foregaar maanedlige Trækkninger i hele eller halve Mar, men der er nogle og halvårsindslyste Trækkninger fordelte over en meget lang Arrække. Derved bliver det i Virkeligheden et fuldstændigt Lotteri. Og saa er det tillige Lotteri af den mest ublu Art; thi hvis man regner den Fordel igjennem, som dette Lotteri tager, vil det vise sig, at denne Fordel langt overstiger det, som fordeles paa Spillerne, selv om man lægger en meget billig Rente til Grund. At det ærede Ministerium har kunnet tillade dette, undrer mig, thi den ærede Regjering har efter min Mening været fuldt berettiget til at behandle det som et virkeligt Lotteri og ikke som Præmieobligationer. Dersom Rytet ikke har havt Uret, har den ærede Regjering endog været tilbøielig til at lyssaliggjøre os med et indenlandsk Sidestykke dertil, men som dog ikke synes at være blevet til noget. Forskjellen mellem Præmieobligationer og Lotterier maa siges at være den, at ved Præmieobligationer fordeles hele Rentebeløbet; enten udbetales det til Spillerne eller, hvad der ikke udbetales, fordeles paa Spillerne med Renter og Rentes Renter, men de faae det hele. Derimod tager et